

Experiment

Stanislav Hvozdič

V hostinci u Myšky sedeli pán Kopačka a pán Rezačka. Prisadol si k nim pán Zaskočil. Pochválil sa litrovkou brezovej vody. Pred týždňom bol v lese a navštívil viacero briez. Podložil malé fľaše na zaváranie a teraz pozbieral úrodu.

„Brezová voda je dobrá na očistu organizmu,“ poučoval, „ale napomáha aj rastu vlasov.“

Pán Rezačka pozrel na hlavu pána Zaskočila. Na veľkej plešine bolo vidieť rásť zopár tenkých vlasov. Povedal mu: „Máš dôvod pre radosť, zopár vlasov ti už rastie.“

Pán Kopačka dodal, koľko radosti ho ešte čaká a ukázal na plešinu: „To my sme na tom horšie. Ťažko je nám rozpoznať nejaký ten nový vlas medzi ostatnými.“

„Pekní sme už boli,“ poznamenal pán Zaskočil, „očista organizmu je tu na to, aby sme nemuseli hovoriť a aj zdraví sme už boli.“ Pozrel kriticky na pivné bruchá obidvoch pánov. „A to budeš piť len tak, ako natieklo z tých briez? Mohol by si byť trocha tvorivý. Videl som v potravinách nový likér *Zázvorka*. Zo zázvoru.“

„No a čo taký likér *Brezovka*,“ rozmýšľal pán Rezačka, „to nemôžeš zmiešať s hocičím, ale prírodné s prírodným.“

Pán Kopačka pokračoval: „Vezmime si hruškovicu a brezovú vodu. Alebo marhuľovicu a brezovú vodu.“

„Myslím, že karpatská horká by bola najlepšia, tam je viacero bylín,“ ozval sa hosť od vedľajšieho stola.

Hostinský priniesol pívá a začul tú poznámku. „Skús to,“ povedal, „piješ karpatskú horkú.“

Pán Zaskočil nerád, ale aby nepokazil experiment, prilial do pohárika s karpatskou horkou trocha brezovej vody.

Hostinský priniesol lyžičku, pomiešal a ochutnal: „Nó, nie je to zlé. Preráža sila prírody.“

Od ďalšieho stola sa ozvalo: „Borovička je vhodnejšia, borievka a brezová voda.“

Požiadala pána Zaskočila, aby nalial aj jemu. Pán Zaskočil prilial brezovej vody do borovičky:

„Nó, to má spodnú chuť ako hukot jarného lesa.“

A ozvali sa aj iní a tak pán Zaskočil, aby nepokazil tú degustáciu, s ľútosťou prišiel o pol litra brezovej vody.

Pán Kopačka ho potešil: „Zapíš si, s čím tá brezová voda harmonizuje najviac a máš zadarmo experiment.“ Zhodli sa, že je to karpatská horká.

„Darmo je, byliny Karpát a karpatská breza idú spolu,“ konštatovali. Keď si ktosi pýtal aj do vína, tak to sa už pán Zaskočil vzoprel, že mu neostane nič na výrobu *Brezovky*.

Ale to už nevydržali dve dámy, ktoré boli von so psíkmi, neďaleko sedeli a popíjali kávu. Jedna z nich, tenšia, ostro povedala: „A to vám nie je ľúto tých briez? Spúšťať ich z ich krvného obehu? Nemyslíte, že by ste mohli mať problémy s ochranármi prírody?“

Pán Zaskočil sa ohradil: „Ja idem s teóriou ochranárov prírody. Verím ako oni, že príroda je nesmrteľná, ona sa vždy zregeneruje. Všimnite si zničené lesy od lykožrúta. Ochránari nechcú dovoliť lesníkom, aby vyrúbali napadnuté stromy, aby ochránili tie zdravé. Ale musí padnúť celý les. Môžete to pozorovať vo Vysokých Tatrách. A nikto nič. Verí sa, že príroda je nesmrteľná a zregeneruje sa. Les sa obnoví z ničoho. A nakoniec ja spúšťam z viacerých briez po troške. To je akoby niekto dával krv, čím viac daruje, tým sa ľahšie obnovuje jej tvorba.“

„Vôbec,“ prísne sa pozrel na obidve dámy, „dali ste už niektorá niekomu nejakú vlastnú krv?“
„Nie.“

„No vidíte. Nemôžete vedieť, aké to je.“

„Hej,“ poznamenal pán Kopačka, „krv darujú väčšinou muži.“

„Len aby z toho nebola zase nejaká diskriminácia,“ poznamenal hostinský.

Pán Zaskočil nakoniec uzavrel: „Všimnite si, ako sa zregenerujú vaše psy po tom, čo ich umrtnujú v bytoch. Len čo vyjdú pred dom, je z nich iný pes ako v byte. To je presne o tom, že príroda sa v nich zregeneruje. Aj vám predsa svedčí, keď sa idete prejsť s vašimi psíkmi. Váš psík sa ponáhl'a a vy za ním.“

Ale to už bolo priveľa. Pani, ktorá bola korpulentná, pribehla k stolu, kde sedeli pán Rezačka a Kopačka a tučnou rúčkou buchla do stola. „Ale vy,“ hovorila, „sa namáhate vo voľnom čase akurát tu do pohostinstva. Každému z vás by som uviazala na krk vôdzku, nie od takého pinčla, ale od buldoga a pustila by som pred ním zajaca. To by vám pomohlo, aby ste vedeli, v akom ste zdravotnom stave. Tie bruchá by ste si museli podviazať a pre istotu na koniec parku by bolo treba zavolať záchranku.“

„Vy,“ obrátila sa na pána Zaskočila a vzala mu zo stola brezovú vodu, „ako členka výboru na záchranu stromov vám toto konfiškujem.“ Strčila mu pred nos preukaz ochrancu prírody. Podala fľašu s brezovou vodou tenšej kolegyni: „A vylejeme ju pod brezu.“

Psíci štekali tak, ako vedia štekať iba tie mini tvory z bytov. A odišli. Keď po dlhšom hľadaní na sídlisku nemohli nájsť brezu, rozdelili si obsah fľaše s brezovou vodou, aby brezu hľadali príležitostne v širšom okolí individuálne.

No a doma, keď sa pani, tá korpulentná, pozerala do zrkadla a videla, že tie vlasy sú akési mdlé, neodolala a vmasírovala si trocha tej brezovej vody na temeno hlavy. Podobný nápad, nezávisle, mala aj tenšia pani.

Raz, keď pán Kopačka stál v rade v samoobsluže, pocítil príjemnú vôňu brezovej vody. A všimol si lesklé vlasy na hlave panej, ktorá mu bola povedomá. Nevedel si hneď spomenúť, ale cestou domov všetko pochopil. „Chudák pán Zaskočil,“ pomyslel si, „ten už iste nikdy do pohostinstva s brezovou vodou nepríde.“ Ale mal nápad, že na tú brezovú vodu pôjdu o rok s pán Rezačkom a že ju ponúknu v kaderníctve za nejaký obnos. „To by mohol byť príspevok na sobotňajšie popoludnie u Myšky. Tak vyzerá dobré plánovanie,“ uzavrel.